

τύωρ. Οἶν. *Οφ. Τραπ. Χαλδ.): Ἀφοβος ἄντρας. Ἀφοβη γυναῖκα. Ἀφοβο παλληκάρι κοιν. || Φρ. Ἀφοος τοῦ Θεοῦ (ὁ μὴ φοβούμενος τὸν Θεὸν) Κύπρ. Μεγίστ. Τί ἔκανις, ἄφουβι τ' Θιοῦ Ἰμβρ. Συνών. ἀδείλιαστος, ἀνενητήρητος, ἀξύπαστος 1, ἀσκιαχτος 3, ἀτρόμαχτος, ἀτρόμητος, ἀτρομος, ἀφοβέριστος 2, ἀφόβιστος, ἀφοβόκαρδος, ἀντίθ. δειλός, φοβιτιστάρεις. 2) Ὁ μὴ προξενῶν φόβον, ἀκίνδυνος, ἀβλαβής Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Πόντ. (Κερασ.): Ἀφοβα λόγια Ἀρκαδ. Ἀφοβον γιαιτρικὸν Κερασ.

ἀφοδιὰ ἡ, Κέρκ. (Ἀργυραῖδ.) Παξ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἄμφοδον.

Αὐλή ἐνθ' ἄν.: Ἀσμ.

Τὸ σπῖνι σ' εἶν' ἡ Βενετιά κ' ἡ ἀφοδιά σ' ἡ Πόλι κι ἄντρας σου τὸ γαρίφαλο κ' εὖν τὸ περιβόλι.

Παξ.

ἀφοδούλλι τό, Παξ.

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. ἀφοδιὰ διὰ τῆς καταλ. -ούλλι. Μικρὰ αὐλή. Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. αὐλάκι (Ι).

ἀφοδράριστος ἐπίθ. κοιν. ἀφουδράρ'στους βόρ. ἰδιώμ. ἀφοδράριστος σύνθηθ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *φοδραριστός <φοδράρω.

Ὁ μὴ ἔχων φόδραν, ἐσωτερικὸν ὑπόρραμα ἐνθ' ἄν.: Ἀφοδράριστο παλτὸ-σακκάκι κττ. Συνών. ἀστάρωτος, ἀσωντύμιαστος 1, ἀσωπάννιαστος.

***ἀφομοιάζω**, ἴθυμοιάζου Εὐβ. (Στρόπον.)

Πιθανώτατα ἐκ παλαιοῦ ἁμαρτ. ἀφομοιάζω ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ μεταγν. ὁμοιάζω. Ἰδ. ΒΦάβην ἐν Ἀθηνῶν 45 (1933) 341.

1) Θεωρῶ τινα ὁμοιον πρὸς ἄλλον, παρομοιάζω: Τ' θώμοιασα σὰν 'κεῖν', μὰ πάλ' δὲν τ'ς μίλ'σα. Συνών. σουσοσυμιάζω. 2) Ἀναγνωρίζω: Ἰγὼ οἱ 'θώμοιασα κι ἄς εἶχα νὰ οἱ ἰδοῦ κι ἀπὸν μικρὸν πιδί.

ἀφοντότε ἐπίρρ. Εὐβ. (Κύμ.) Ἡπ. Στερελλ. (Ἀμφ.) κ.ά.—Λεξ. Δημητρ. ἀφοντότες Ἡπ. Παξ. κ.ά.—Λεξ. Δημητρ. ἀφοντότι Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀφοντότις Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἴφοντότε Ἡπ. ἴφοντότες Ἡπ. ἴφοντότι Ἡπ. ἴφοντότις Ἡπ.

Ἐκ τῶν ἐπιρρ. ἀφόντα, δι' ὃ ἰδ. ἀφόταν, καὶ τότε κατὰ σύμφυσ. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ἀπὸ τοῦ χρόνου ἐκείνου, ἔκτοτε ἐνθ' ἄν.: Ἀφοντότε ἔχω νὰ τὸν ἰδῶ Ἀμφ. Ἀφοντότε ποῦ μαλώσαμε, δὲν τὸν ξαναεἶδα Λεξ. Δημητρ. Εἶναι πολλὰ χρόνια ἀφοντότες Ἡπ. Παξ. Ἀφοντότι ἔζησαν καλὰ κ' ἴφτυχισμένα (ἐκ παραμυθ.) Ἀδριανούπ. Συνών. ἀποτότε, *ἀφόντως.

***ἀφόντως** ἐπίρρ. ἀπόδως Ἀνδρ. Νάξ. ἀποντῶς Κίμωλ. ἀποδῶς Ἀνδρ.

Ἐκ τῶν ἐπιρρ. ἀφόντας, δι' ὃ ἰδ. ἀφόταν, καὶ ὡς.

Ἀφοντότε, ὃ ἰδ.: Ἀποδῶς παδρεῦτήνε, ἀνθρωπεύτηνε Ἀνδρ. Ἀποντῶς ἐμπήκανε οἱ καλοὶ ἄνθρωποι, καταλαγιάσανε οἱ κλέφτες Κίμωλ. Ἀπόδως εἶχε βαλμένο 'ς τὸ νοῦ τση τὸ γιαιτρό, δὲ δόνε καλόβλεπε [τὸν ἄδρα τση] (ἐκ διηγ.) Νάξ.

ἀφόρα ἡ, Μακεδ. ἀφορὰ Κύνθ. Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀφορίζω.

Ἀφορισμός: Φρ. Ἐχει ἀφορὰ καὶ κατάρα (εἶναι ἀφωρισμένος καὶ κατηραμένος) Κύνθ. Ἀφορὰ ἔχουνε τὰ χέρια της κι ὅ,τι τσακώση τὸ τσακίζει Μάν. Ἀφόρα κι κατάρα Μακεδ.

ἀφόρασι ἡ, Κρήτ. ἀφόρεσι Κρήτ. ἀφόρισι Κρήτ. ἀφούας Σαμοθρ. ἴφώρας Ἀἰμν. ἐφόρεσι Κάρπ. ἴφωρεσι Ρόδ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ὑφόρασις ἡ ἐκ τοῦ ρ. ἀφορῶ. Ὁ τύπ. ἀφόρεσι καὶ ἐν Ἑρωτοκρ. Ε 306 (ἐκδ. ΣΞανθουδ.) «γὰ μικρὴν ἀφόρεσι πολλὰ κακὸς ἐγίνη». Τὸ ἀφούας κατ' ἀποβολὴν τοῦ ρ καὶ ἀνομοιωτικὴν τροπὴν τοῦ τανουμένου ο εἰς ου παρὰ τὸ α καθὼς εἰς τὰ ἀ-γ(ό)ρ(α)σα-ἀγού(α)σα, φ(ό)ρ(α)-φ(ό)ρ(α), χ(ώ)ρ(α)-χ(ό)ρ(α) κττ. Ἰδ. NAndriotis ἐν Ἀρχ. Θρακικ. Θησ. 6 (1939/40) 159 κέξ. Παρὰ Βλάχ. τύτ. ἀφορασά.

Ἵπόνοια, ὑποψία ἐνθ' ἄν.: Φρ. Ἀπ' ἀφόρεσι (καθ' ὑπόνοιαν, ὅχι ὁφθαλμοφανῶς, ὅχι ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως) Κρήτ. Πάω με τὴν ἀφόρεσι (συνών. τῇ προηγουμένῃ) αὐτόθ.

***ἀφορασιάρεις** ἐπίθ. ἀφορασάρεις Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφόρασι καὶ τῆς καταλ. -ιάρεις.

Καχύποπτος.

ἀφόραχτα ἐπίρρ. Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀφόραχτος.

1) Ἀπροσδοκήτως, ἔξαφνα: Ἀφόραχτα ἔρπαξε τὰ μῆλα τῶ ἔφνε Ὁφ. Ἀφόραχτα ἐποίκαμε τὸν γάμον καὶ κἀνεῖναν κ' ἐκάλεσαμε Κερασ. Ἀφόραχτα ἐφάνθεν Κερασ. Χαλδ. Ἐλάγκειν ἀφόραχτα ἐμπροστά μ' καὶ ἐχπάραξε με (πήδησε ἄξαφνα ἐμπρὸς μου καὶ με τρώμαξε) Τραπ. Χαλδ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀφνίδια.

ἀφόραχτος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀφοραχτός <ἀφοροῦμαι. Περὶ τῆς στερητ. σημασίας τοῦ ἀρκτικοῦ α διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου ἰδ. ἀ-στερητ. 2 α.

Ἀπροσδόκητος, αἰφνίδιος: Ἀφόραχτον ἔλαμαν. Ἀφόραχτος γάμος - θάνατος κττ. Συνών. ἀφνίδια 1.

ἀφορδακίδα ἡ, Ἀττικ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφορδακός, δι' ὃ ἰδ. βάτραχος, καὶ τῆς καταλ. -ίδα. Ἰδ. ΜΣτεφανίδ. ἐν Λαογρ. 9 (1926) 444. Τὸ φυτὸν ἀβδελλόχορτο, ὃ ἰδ. [**]

ἀφόρεσι ἡ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀφορίζω.

Νόσος προερχομένη ἐξ ἀρᾶς ἢ δυσμενείας ἱερωμένου ἢ ψυχορραγούντος συγγενοῦς καὶ φίλου.

ἀφόρετος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. κ.ά.) ἀφόρετε Τσακων. ἀφόριτους βόρ. ἰδιώμ. ἀνφόρ'τους Θεσσ. ἀφόριγος σύνθηθ. ἀφόρ'γους βόρ. ἰδιώμ. ἀφόρεγος Κεφαλλ. Πελοπν. (Σουδεν. Τρίκκ.) Στερελλ. (Μεσολόγγ.) κ.ά. ἀφόρεος Παξ. ἀφόριος Ἀθ. Βιθυν. (Κατιρ.) Ζάκ. Θράκ. Κάρπ. Κεφαλλ. Κρήτ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Γορτυν. Λακων. Λάστ. Μάν.) Σύμ. Χίος κ.ά. ἀφόριος Κάρπ. Κρήτ. κ.ά. ἀφόριους Θράκ. (Ἀδριανούπ. Διδυμότ.) Μακεδ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπιθ. ἀφόρητος. Περὶ τοῦ τύπ. ἀνιφόρ'τους, ὃ ἐκ τοῦ ἁμαρτ. ἀνεφόρετος, ἰδ. ἀ-στερητ. 1 δ. Ὁ τύπ. ἀφόριγος κατὰ τὰ εἰς -γος ἐπίθετα, τὰ ὅποια ἀντιπαράκεινται εἰς τὰ εἰς -στος καὶ -χτος, οἷον ἀχόρταστος καὶ ἀχόρταγος, ἀφραχτος καὶ ἀφραγος κττ.

1) Ὁ μὴ φορεθεὶς, καινουργῆς, ἐπὶ ἐνδυμάτων ἐν γένει καὶ ὑποδημάτων κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) Τσακων.: Ἀφόρετο παλτὸ -ροῦχο κττ. Ἀφόρετα παπούτσια. Ἀφόρετη φορεσιά. Ἀφόρετες κάλτσες κοιν. Ἀφόριγον ζουπούνα Κερασ. Ἀφόρια ναι ὅλη ἡ προῦκα τζη Κρήτ. Ἡ σημ. καὶ μεταγν.

